

naar man lader Fortiden passere Revue for sit Blik, netop da troer jeg, at der er den allerførste Grund til at have uindskrænket Mistillid til det nuværende Ministerium, ligesom jeg tidligere har tilladt mig at sige, at jeg aldrig har havt Tillid til noget af de Ministerier, der have været, fordi de alle have været ueensartet sammensatte, fordi de have været sammensatte saaledes, at den største Deel af Regjeringen altid har villet gaaet to Skridt tilbage, naar Minoriteten er gaaet eet Skridt fremad, og vi saaledes altid have maattet gaae tilbage. Dette har vist sig i Alt, hvad der er passeret; saaledes naar vi have bedet om en Dalers Frihed, have vi ikke engang kunnet faae for en halv Skilling overeenstemmende med Grundlovens Aand, og saaledes er det altid gaaet. Jeg kan tilforladelig fra mit Standpunct, og paa Grund af den Indsigt, som jeg tør tiltroe mig at have ligeoverfor Forholdene her, og idet jeg herved erklærer, at jeg bestandig har fulgt Ministeriets Handlinger og Bete, ikke Andet end sige, at jeg har uindskrænket Mistillid til det. Det har vist sig her i dette Thing, at man virkelig med en vis dansk Godmodighed har behandlet Ministeriet, man er traadt tilbage, hvor man burde træde kraft op, og vise det tilbage indenfor dets rette Skranke; Ministeriet mener bestandig, at vi ere til for dets Styld, istedetfor at det dog, skulde erindre, at det er til for os. Men dette hører til dansk Godmodighed; men ogsaa denne kan blive sat saalænge paa Prøve, at man tilsidst vender det Raadne ud, og det troer jeg tilforladeligt er Tilfældet nu; jeg troer, at vi Alle som een Mand bør vise dette Ministerium tilbage, der paa en saadan Maade søger at byde os udenom Lidt og udenom Meget, Alt eftersom det con-venerer det. Jeg har aldrig havt Tillid til det, og dette har vist sig i alle de Sager, der have foreligget. Man har ved enhver Leilighed; naar man ikke kunde faae sin Villie frem, thyet til at sige: i Grundloven er der et absolut Veto, det bruge vi, det skulle vi sørge for bliver brugt. Selv i de mindste Sager har man holdt det frem som en Skramsel for os. Paa mig har det aldrig bidt, og jeg haaber, at det heller ikke nogenstinde skal bide paa

Folkerepræsentationen. Man er nødt til at taale det for en Stund, saalænge Kongens Raadgivere ere af den Bestaffenhed, som de nu ere. Men den Tid vil komme, og den er maaskee ikke fjern, da man vil sige: Gaae Der Vej, det bede vi om, lader os faae eensartede Elementer, lader os faae Folk, der ville handle i Grundlovens Aand og til Gode, Lykke og Velsignelse for Danmark og det danske Folk, i Forening med de øvrige Landsdele, som vi ere forbundne med. At sige nu ned fra Friheden og gaae ned i Hertugdømmerne og faae en preussisk Frakke paa med stramt Snorliv og et østerrigsk Halsbind, som er færdigt at tage Veiret af Folk, det byr vi ikke taale af den Regjering, som vi nu sidde ligeoverfor. Det er Skade, at der ikke er Noget af Ministeriets Medlemmer tilstede, at vi kunne Ansigt til Ansigt tales ved, som da vi talde sammen angaaende den motiverede Dagsorden, da jeg sagde, at deres Hjertelag var tydf, hvilket de da maaskee neppe selv turde fragaae, dersom de ikke havde kunnet omgaae det. Jeg beklæger, at de ikke ere tilstede; at vi ikke staae Ansigt til Ansigt, og kunne mødes som Mænd og sige dem det uforbeholdent i Ansigtet: Det have de villet, de have villet ståre væk enhver Dvift, der var frodig; de ville have de visne Grene tilbage fra Absolutismens Tid paa Træet; det have de higet og tragtet efter, og det tragte de efter den Dag idag; men det vil ikke lykkes dem, saalænge der groer Dvift og Kjev i Danmark

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at en Sigtelse af den Natur, der gaaer ud paa, at der er et saadant Forsæt tilstede hos Ministeriet, som den ærede Taler antydede, ikke kan ansees tilbørlig.

Riis: Jeg skal underkaste mig den ærede Formands Dom i saa Henseende, og det skal ikke angibe mig videre, thi mit Hjerte taler, og jeg maa jo naturligtvis rette mig efter den Instrux, som nu er givet mig.

Formanden: Maaskee jeg turde gjøre den ærede Landsstingsmand opmærksom paa, at Et er det, at den ærede Landsstingsmand fra sit Standpunct efter de Udtalelser, der fra Ministeriets Side har fundet Sted, kan være berettiget til Udtalelser, der gaae ud paa, at